

STACY WILLINGHAM

SCÂNTEIE

ÎN

BEZNĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU SZOLLO

ARMADA

„Cel care se luptă cu monștrii să ia aminte, să nu devină el însuși un monstru. Iar de privești îndelung abisul, află că și abisul îți scrutează străfundul sufletului.“

FRIEDRICH NIETZSCHE

PROLOG

Credeam că știu ce-s monștrii.
În copilărie, mi-i închipuiam ca pe niște umbre învăluite în mister ce stăteau la pândă după rufele atârinate la uscat, sub pat, prin pădure. Erau o prezență pe care-o simțeam, fizic, în spatele meu, apropiindu-se mai mult în timp ce mergeam spre casă de la școală, în lumina puternică a soarelui la asfințit. Nu știam cum să descriu sentimentul, dar *știam*, pur și simplu, că erau, cumva, acolo. Corpul meu îi simțea, simțea pericolul, cum simți furnicături pe piele chiar înainte să-ți pună cineva mâna pe umăr fără să știi, în clipa în care îți dai seama că senzația aia de care nu poți scăpa cu niciun chip e dată de o pereche de ochi care-ți sfredelesc ceafa, pândind de după ramurile unui arbust năpădit de buruieni. Dar te întorci, iar ochii dispar.

Îmi aduc aminte cum am simțit că-mi sucesc gleznelor slăbănoage pe terenul neregulat în timp ce alergam din ce în ce mai repede pe drumul pietruit, iar autobuzul care pleca lăsa trâmbe de fum în urma mea. Umbrele din pădure îmi jucau prin fața ochilor în timp ce razele soarelui pătrundeau printre ramurile copacilor și însăși silueta mea părea mare și amenințătoare, precum un animal de pradă gata de atac.

Respiram adânc și număram până la zece. Închideam ochii, strângând din pleoape. Apoi alergam.

În fiecare zi, alergam pe porțiunea aia de drum izolat, iar casa mea părea că se îndepărtează, în loc să se apropie, să pot ajunge la

ea. Loveam cu tenișii bucăți de pământ cu iarbă și pietricele, ridicam praf, în întrecerea mea cu... ceva. Orice-ar fi fost *înăuntru acolo* mă urmărea. Aștepta. Mă aștepta pe mine. Mă împiedicam de șireturi, mă împleticeam pe treptele de la intrare și mă aruncam în brațele tatălui meu, în îmbrățișarea lui plină de căldură, iar el îmi șoptea la ureche, cu răsufierea lui fierbinte: „Sunt aici, sunt aici.“ Îmi strângea părul în mâini, iar plămânii mă usturau din cauza aerului care pătrundea în ei. Inima îmi bubuia în piept, dar în mintea mea lua naștere un singur cuvânt: *siguranță*. Sau așa credeam.

Deprinderea fricii ar trebui să evolueze lent – progresând treptat de la Moș Crăciunul dintr-un mall local la baubaul de sub pat; de la filmul interzis minorilor pe care te-a lăsat bona să-l vezi la un om care stă într-o mașină la ralanti, după geamuri fumurii, și te fixează cu privirea o secundă în plus în timp ce mergi pe trotuar la amurg. Îl vezi cu coada ochiului, îți simți pulsul urcând din piept în gât, apoi în spatele ochilor. E un proces de învățare, o progresie continuă de la un posibil pericol la altul, unde fiecare *lucru* care urmează e mai periculos la modul realist decât celălalt.

Dar nu și pentru mine. Pe mine, conceptul de frică m-a izbit cu o forță pe care corpul meu de adolescentă nu o simțise niciodată. O forță atât de sufocantă, încât mă durea și să respir. Iar în acel moment, în momentul izbiturii, mi-am dat seama că monștrii nu se ascund în pădure; nu sunt umbre din copaci sau arătări invizibile care pândesc prin unghere întunecate. Nu, adevărații monștri umblă la vedere.

Aveam doisprezece ani când aceste umbre au început să prindă contur, chip. Să devină mai puțin fantasma și mai mult lucruri concrete. Reale. Atunci am început să-mi dau seama că poate monștrii trăiau printre noi.

Și era un monstru de care mă temeam, în mod deosebit, mai tare decât de ceilalți.

MAI 2019

Mă ustură în gât.
La început, senzația e ușoară. Ca vârful unei pene care mi se plimbă de sus în jos în interiorul esofagului. Îmi împing limba în fundul gâtului și încerc să mă scarpin.

Nu merge.

Sper că nu mă îmbolnăvesc. Oare am fost aproape de cineva bolnav recent? De cineva răcit? De fapt, nu prea am cum să știu sigur. Toată ziua stau pe lângă oameni. Nu părea niciunul bolnav, dar o răceală obișnuită poate fi contagioasă înainte să dezvolte vreun simptom.

Încerc din nou să mă scarpin.

O fi de la alergii. La buruieni, nivelul e mai ridicat decât cel normal. E grav, de fapt: 8 din 10 la testul de alergeni. Rotița din aplicația mea meteo era de un roșu-aprins.

Întind mâna după paharul cu apă. Plimb un pic prin gură apa înainte să înghit.

Tot nu merge.

Îmi dreg vocea.

— Da?

Ridic privirea spre pacienta din fața mea, țeapănă ca scândura, ca prinsă în chingi de scaunul meu pliant, supradimensionat, din piele. Are degetele încleștate în poală, cu creștături subțiri, lucioase, abia

vizibile pe pielea ei altfel impecabilă. Observ o brățară pe încheietura mâinii ei, o încercare de a acoperi cea mai urâtă cicatrice, una colțuroasă, de un vinețiu-închis. Sunt mărgelile din lemn de care atârnă un talisman de argint în formă de cruce, ca un rozariu.

Îmi îndrept din nou privirea spre față, atentă la expresia ei, la ochii ei. N-are lacrimi, dar încă e devreme.

— Scuze, îi spun, aruncând o privire spre notițele din fața mea. Lacey. Mă cam râcăie pe gât. Te rog, continuă.

— Aha, face ea. Bun. Deci, cum ziceam... uneori mă enervez rău de tot, înțelegi? Și nu prea știu de ce. Parcă furia mea crește și iar crește, apoi, înainte să apuc să-mi dau seama ce fac, simt nevoia să...

Își coboară privirea spre brațe și-și face vânt cu mâinile. Are tăieturi minuscule peste tot, ca niște cioburi de sticlă, ascunse între faldurile de piele subțiri ca o membrană dintre degetele ei.

— Mă descarc, continuă ea. Mă ajută să mă calmez.

Aprob din cap, încercând să nu bag în seamă mâncărimea din gât. Mă mănâncă tot mai tare. Îmi spun că o fi de la praf – e mult praf aici. Arunc o privire spre pervaz, spre raftul cu cărți, spre diplomele înrămate de pe perete, toate acoperite cu un strat fin, cenușiu, care sclipește în lumina soarelui.

Concentrează-te, Chloe.

Mă întorc din nou spre față.

— Și de ce crezi că se întâmplă lucrul ăsta, Lacey?

— Tocmai ți-am spus. Nu știu.

— Dacă ar fi să presupui?

Oftează, aruncă o privire într-o parte, apoi privește fix în gol. Evită contactul vizual. Urmează lacrimile, cât de curând.

— Păi, probabil că are legătură cu taică-miu, spune ea, iar buza inferioară îi tremură ușor; își dă părul blond de pe frunte. Cu plecarea lui și toate alea.

— Când a plecat tatăl tău?

— Acum doi ani.

Ca la comandă, o singură lacrimă îi iese din glanda lacrimală și-i alunecă pe obrazul pistruiat. O șterge furioasă.

— Nici rămas-bun nu și-a luat! Nici măcar un motiv pentru care a plecat n-a dat, futu-i! A plecat și gata.

Aprob din cap, luând de zor notițe.

— Crezi că ai putea spune că încă ești destul de supărată pe tatăl tău pentru că te-a părăsit în felul în care a făcut-o?

Buza ei tremură din nou.

— Și din moment ce nu și-a luat rămas-bun, nu ai apucat să-i spui cum te-ai simțit din cauza a ceea ce a făcut?

Face un semn din cap spre raftul cu cărți din colț, încă evitându-mă.

— Da. Cred că-i corect.

— Mai ești furioasă pe cineva?

— Pe maică-mea, cred. Nu prea știu de ce. Am avut mereu impresia că ea l-a alungat.

— Bun. Altcineva?

Ea tace, zgândărindu-și cu unghia o pieleță ridicată.

— Pe mine, șoptește ea, fără a se sinchisi să ștergă lacrimile care i s-au adunat la coada ochilor. Pentru că n-am fost suficient de bună încât să-l fac să-și dorească să rămână.

— E în regulă să fii furioasă. Cu toții ne înfuriem. Și acum, că te simți în largul tău verbalizând *ce anume* te înfurie, putem lucra împreună ca să-ți poți controla furia ceva mai bine. Ca să o poți controla într-un mod care să nu îți facă rău. Ce zici de planul ăsta?

— Ce tâmpenie, futu-i! bombăne ea.

— Ce anume?

— Tot. El, toată povestea asta, faptul că-s aici.

— Ce anume e o tâmpenie în faptul că ești aici?

— N-ar trebui să fii *nevoită* să fii aici!

Acum țipă. Mă las pe spate, degajată, și-mi împreunez degetele. O las să țipe.

— Da, sunt furioasă! Așa, și? M-a părăsit taică-miu, în pizda mă-sii! M-a *părăsit*! Ai habar ce înseamnă asta? Ai habar cum te simți când ești un copil fără tată? Când mergi la școală și se uită toți la tine? Când te vorbesc pe la spate?

— Da, chiar am habar. Știu ce înseamnă asta. Nu e fain.

Tace, cu mâinile tremurându-i în poală, frecând între degetul mare și arătător crucea de pe brățara ei. Sus, jos. Sus, jos.

— Te-a părăsit taică-tău și pe tine?

— Cam așa ceva.

— Câți ani aveai?

— Doisprezece, zic eu.

Ea aprobă din cap.

— Eu am cînșpe.

— Fratele meu avea cincisprezece ani.

— Deci înțelegi?

De data asta aprob din cap și zâmbesc. Stabilirea relației de încredere – cea mai complicată parte.

— Înțeleg, îi răspund, aplecându-mă din nou în față, umplând spațiul dintre noi.

Acum se întoarce spre mine, cu ochii plini de lacrimi privind fix în ai mei, implorându-mă.

— Înțeleg perfect.

Domeniul în care lucrez supraviețuiește din clișee – știu că e adevărat. Dar există un motiv pentru care există clișeele.

Motivul e că sunt adevărate.

O fată de cincisprezece ani care se taie cu lama pe piele își simte, probabil, acut, imperfecțiunea, are nevoie să simtă durere fizică pentru a o amorți pe cea sufletească ce mocnește în ea. Un băiat de optsprezece ani cu probleme de controlare a furiei are în mod sigur ceva conflicte parentale nerezolvate, sentimentul abandonului, nevoia de a demonstra că este cineva. Nevoia de a părea puternic, deși pe dinăuntru se face țândări. O studentă în primul an de facultate, în vârstă de douăzeci de ani, care se îmbată și se culcă cu fiecare băiat care-i cumpără o vodka tonic de doi dolari, după care plânge din cauza asta dimineață, miroase de la o poștă a stimă de sine scăzută, a disperare după atenție, pentru care trebuia să lupte acasă. Un conflict interior între cine e și cine crede ea că vrea toată lumea să fie.

Probleme cu tatăl. Sindromul copilului singur la părinți. Consecința divorțului.

Sunt clișee, dar sunt adevărate. Și e în regulă ca eu să spun lucrul ăsta, pentru că și eu sunt un clișeu.

Arunc o privire spre ceasul smart, iar înregistrarea ședinței de azi pâlpâie pe ecran 1:01:52. Apăs pe „Trimitere pe iPhone” și urmăresc

mica bară gri umplându-se cu verde în timp ce fișierul meu se îndreaptă repede spre telefon, apoi, simultan, se sincronizează cu laptopul. *Tehnologia.*

Când eram copilă, îmi aduc aminte că fiecare doctor îmi lua dosarul, îl răsfoia pagină cu pagină în timp ce eu stăteam pe o variantă a aceleiași canapele roase de vreme, uitându-mă cu atenție la dulapurile pline de problemele altora. Pline de cei ca mine. Cumva, asta mă făcea să mă simt mai puțin singură, mai normală. Cutiile alea încuiate, din metal, simbolizau posibilitatea ca eu să-mi exprim cândva durerea – s-o verbalizez, să urlu, să plâng –, apoi, când cronometrul de șaiszeci de minute ajunge la zero, puteam închide pur și simplu dosarul, încuindu-l și uitând de conținutul lui până a doua zi.

Ora cinci, ora închiderii.

Mă uit la calculatorul meu, la pădurea de iconuri la care-au fost reduși pacienții mei. Acum nu mai există „ora închiderii“. Mereu găsesc metode prin care să dea de mine – e-mail, rețele de socializare –, cel puțin până când am cedat și mi-am șters profilurile, sătulă să tot cern mesajele directe, panicate, din partea pacienților aflați în cele mai grele momente. Sunt mereu activă, mereu pregătită, ca un magazin de cartier cu un indicator de neon cu „Deschis“ care pâlpâie în întuneric, străduindu-se din răspuțeri să nu se stingă.

Notificarea cu înregistrarea îmi apare pe ecran și dau click pe ea, etichetând fișierul – *Lacey Deckler, ședința 1* –, apoi ridic privirea dinspre calculator și mijesc ochii la pervazul prăfuit, iar mizeria din locul ăsta îmi devine și mai clară în lumina puternică a soarelui în asfințit. Îmi dreg vocea și tușesc de câteva ori. Mă aplec într-o parte și trag de un mâner din lemn, deschizând sertarul de jos al biroului meu și scotocind prin farmacia personală de la birou. Arunc o privire spre flacoanele cu pastile, de la ibuprofenul produs în masă la medicamente eliberate pe bază de prescripție, cu denumiri mai dificil de pronunțat: alprazolam, chlordiazepoxide, diazepam. Le dau

deoparte și scot o cutie de Emergen-C, arunc un pachetel în paharul cu apă și îl amestec cu degetul.

Iau câteva guri și mă apuc să scriu un e-mail.

Shannon,

Vinere plăcută! Am avut o primă ședință excelentă cu Lacey Deckler – mulțumesc pentru recomandare. Vreau să verific o informație în legătură cu tratamentul medicamentos. Văd că nu i-ai prescris nimic. În urma ședinței noastre, cred că i-ar prinde bine o doză scăzută de Prozac – idei? Îngrijorări?

Chloe

Apăs pe „Trimitere“ și mă las pe spate în scaun, dându-mi peste cap restul apei cu gust de mandarine. Rămășițele de Emergen-C prinse pe fundul paharului coboară încet, precum lipiciul, acoperindu-mi dinții și limba cu o pojghiță aspră, portocalie.

În câteva minute, primesc un răspuns.

Chloe,

Cu mare plăcere! După mine, e-n regulă. Din partea mea, poți să suni și să comanzi.

P.S.: Bem și noi ceva în curând? Trebuie să-mi povestești cu lux de amănunte despre ZIUA CEA MARE care urmează!

Dr. Shannon Tack

Ridic telefonul de la birou și sun la farmacia lui Lacey, aceeași farmacie CVS¹ pe care-o frecventez și eu – convenabil – și-mi intră direct mesageria vocală. Las un mesaj.

¹ Lanț farmaceutic american fondat în 1963, în statul Rhode Island (n. tr.).

— Bună, da, sunt doctor Chloe Davis – *C-h-l-o-e D-a-v-i-s* – și solicit o rețetă pentru Lacey Deckler – *L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r* – data nașterii: 16 ianuarie 2004. Am recomandat ca pacienta să înceapă să ia 10 miligrame de Prozac pe zi, timp de opt săptămâni. Fără realimentare automată, vă rog.

Fac o pauză, bat darabana în birou.

— Aș vrea să solicit o realimentare pentru un alt pacient, Tanner Briggs – *T-a-n-n-e-r B-r-i-g-g-s* – data nașterii: 2 mai 1982. Xanax, 4 miligrame pe zi. Repet, sunt doctor Chloe Davis. Număr de telefon 555-212-4524. Mulțumesc foarte mult.

Închid telefonul și îl las în furcă, fixându-l cu privirea. Ochii mi se îndreaptă repede înapoi spre fereastră, iar soarele în asfințit îi dă biroului meu de mahon o nuanță care seamănă oarecum cu resturile lipicioase de pe fundul paharului meu. Arunc o privire spre ceas – șapte și jumătate – și dau să-mi închid laptopul, tresărind când telefonul prinde din nou viață cu un țârâit strident. Mă uit la el – am închis biroul și e vineri. Continui să-mi strâng lucrurile, ignorând sunetul telefonului, până când îmi dau seama că s-ar putea să fie cei de la farmacie cu o întrebare despre rețetele pe care tocmai le-am solicitat. Îl mai las să sune o dată, apoi răspund.

— Doctor Davis.

— Chloe Davis?

— Doctor Chloe Davis, îl corectez prompt. Da, la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Mamă, ce greu dă lumea de dumneavoastră!

Vocea aparține unui bărbat, care scoate un hohot de râs exasperat de parcă l-aș fi iritat cumva.

— Scuze, sunteți pacient?

— Nu sunt pacient, spune vocea, dar toată ziua v-am sunat. *Toată* ziua. Recepționera a refuzat să-mi facă legătura, așa că am zis să

încerc să sun în afara programului, să văd dacă sunt redirecționat către căsuța vocală. Nu mă așteptam să răspundeți.

Mă încrunt.

— Păi, ați sunat la birou. Nu preiau apeluri de natură personală aici. Melissa nu face decât să-mi transmită mesajele pacienților...

Mă opresc, fără să înțeleg de ce dau explicații despre mine și detalii esențiale despre munca mea unui străin. Vocea îmi devine mai dură.

— Pot să vă întreb de ce ați sunat? Cine e la telefon?

— Mă numesc Aaron Jansen. Sunt reporter la *The New York Times*.

Mi se taie răsufierea. Tușesc, deși pare mai degrabă că nu mai primesc aer.

— Vă simțiți bine? mă întrebă.

— Da, mă simt bine. Îmi revin după ceva probleme cu gâtul. Scuze... *The New York Times*?

Imediat ce scot întrebarea pe gură, mă urăsc. Știu de ce mă sună asta. Sinceră să fiu, mă așteptasem la asta. Mă așteptasem la ceva de genul asta. Nu chiar la *Times*, dar la ceva tot mă așteptasem.

— Știți dumneavoastră, zice el, ezitând. Ziarul?

— Da, știu cine sunteți.

— Scriu un articol despre tatăl dumneavoastră și mi-ar plăcea tare mult să stăm de vorbă. Vă fac cinste cu o cafea?

— Scuze, îl întrerup din nou.

Băga-mi-aș. De ce îmi tot cer scuze? Respir adânc și încerc din nou.

— Nu am nimic de spus despre asta.

— Chloe.

— Doctor Davis.

— *Doctor Davis*, repetă el oftând. Se apropie comemorarea. Douăzeci de ani. Sunt sigur că știți asta.

— Bineînțeles că știu! mă răstesc drept răspuns. Au trecut douăzeci de ani și nu s-a schimbat nimic! Fetele alea tot moarte sunt, iar tata e tot în închisoare. De ce vă mai interesează?

Aaron tace; știu că deja i-am dat prea multe informații. Mereu am satisfăcut acel impuls jurnalistic bolnav care se hrănește din deschiderea rănilor celorlalți chiar înainte să apuce să se vindece. Lui i l-am satisfăcut suficient încât să simtă gustul metalic și să vrea mai mult, ca un rechin atras de sângele din apă.

— Dar v-ați schimbat, spune el. Și dumneavoastră, și fratele dumneavoastră. Publicul ar vrea să știe cum vă simțiți – cum faceți față situației.

Dau ochii peste cap.

— Și tatăl dumneavoastră, continuă el. Poate că *el* s-a schimbat. Ați vorbit cu el?

— Nu am ce să-i spun tatălui meu. Și nu am ce să vă spun nici dumneavoastră. Vă rog să nu mai sunați la numărul ăsta.

Închid telefonul, trântindu-l în furcă mai tare decât intenționasem. Privesc în jos și observ că-mi tremură degetele. Sperând să le țin ocupate, îmi dau părul după ureche, apoi arunc din nou o privire pe fereastră, unde cerul devine albastru-închis, precum cerneala, iar soarele se vede acum ca un balon la orizont, gata să se spargă.

Mă întorc iar spre birou, îmi iau geanta, împing scaunul în spate și mă ridic în picioare. Arunc o privire spre lampa de pe birou, respirând adânc, încet, în timp ce o sting cu un clic și pășesc șovăielnic în întuneric.